

СТИВЪН КИНГ НОЩНИЯТ АВИАТОР

Превод от английски: Мария Парушева, Андрей Жишев, 1994

chitanka.info

*Спите? Или сте будни?
От коя страна на чертата са в
действителност сънищата?*

1

Въпреки че имаше разрешително за пилот, Дийс не бе летял до убийството на летището в Мериленд — четвърто от една дълга поредица. Тогава той подуши онова особено съчетание на кръв и напрежение, което читателите на „Инсайд вю“ бяха свикнали да очакват. Като добавиш малко добра, евтина мистерия, и ето ти скок на тиража, а в сензационната преса увеличението на тиража бе не само името на играта — това бе самата светая светих на бизнеса.

За Дийс обаче имаше както една добра, така и една лоша новина. Добрата бе, че той се бе добрал до тази история преди останалите от занаята, той бе все още непобеден, все още шампион, все още водач на стадото. Лошата новина бе, че първенството всъщност принадлежеше на главния редактор Морисън... поне засега. Морисън бе продължил да се интересува от тази проклета история даже след като Дийс, ветеранът репортер, го бе уверил, че в нея няма нищо друго освен дим без огън и ехо без собствен глас. На Дийс хич не му хареса, че Морисън пръв бе помирисал кръвта — всъщност това даже го вбеси. Ето защо бе обзет от напълно разбираемата мания да срази този тип. А той знаеше точно как да го направи.

— Сега пък в Дъфри, Мериленд, така ли?

Морисън кимна.

— Някой от конкуренцията подушил ли е тази работа? — попита той и изпита задоволство, като видя как Морисън веднага посърна.

— Ако искаш да кажеш дали някой е предположил, че там някъде има сериен убиец, отговорът е не — каза той вдървено.

„Но тази работа няма да остане за дълго незабелязана“ — помисли си Дийс.

— Но тази работа няма да остане за дълго незабелязана — каза Морисън. — Ако има още едно убийство...

— Дай ми досието. — Дийс посочи жълтеникавата папка, която лежеше върху строго подреденото бюро на Морисън.

Оплешивяващият редактор сложи ръка върху бюрото и Дийс разбра две неща: Морисън щеше да му го даде, но чак след като го накара да си плати за първоначалното недоверие... и за тежкарското поведение на ветеран. Добре, може би така бе правилно. Може би даже водачът трябва да върти опашка от време на време, за да си припомни, че и той е от същото стадо.

— Ти не трябваше ли да ходиш до Музея по естествена история, за да разговаряш с експерта по пингвините — каза Морисън. Тъгълчетата на устата му се изкривиха в лека, но извън всякакво съмнение зловна усмивка. — С оня тип, който мисли, че те са по-интелигентни и от хората, и от делфините.

Дийс посочи касетата на бюрото на Морисън — единственото съществено нещо сред снимките на глуповатата му жена и трите му още по-глуповати деца — голяма телена касета с надпис „Текуща работа“. В този момент там имаше тъничък ръкопис, шест или осем страници, скрепени с един от отличителните тъмнопурпурни кламери на Дийс, и плик, на който бе написано: **ФОТОГРАФИИ, НЕ ПРЕГЪВАЙ.**

Морисън вдигна ръката си от папката (сякаш го сърбеше ръката да я захвърли обратно на Дийс), отвори плика и извади два листа, покрити с черно-бели фотографии, не по-големи от пощенски марки. Всяка фотография показваше дълги редици пингвини, кротко втренчени в обектива. Имаше нещо безспорно злоещо в тях — на Мъртън Морисън те приличаха на зомбитата на Джордж Ромеро в смокинг. Той кимна и ги пхна обратно в плика. По принцип Дийс не обичаше редакторите, но трябваше да се съгласи, че този поне признаваше, когато виждаше нещо, което си струва. Това бе рядко качество — качество, което според Дийс щеше да причини на този човек разнообразни здравословни проблеми в по-напреднала възраст. Или пък може би проблемите му вече бяха започнали. Ето сега си седеше пред него, със сигурност нямаше още тридесет и пет години, а има вид на седемдесет процента слънчасал.

— Не е зле — каза Морисън. — Кой ги направи?

— Аз — отвърна Дийс. — Винаги правя сам снимките за репортажите си. Не обръщаш ли внимание на имената на фотографите под снимките?

— Не, обикновено не обръщам — каза Морисън и погледна към временното заглавие, което Дийс бе залепил най-отгоре на историята за пингвините. Либи Гранит, дежурната редакторка, щеше да предложи определено по-сочно и по-цветисто заглавие — това бе в края на краищата нейна работа, — но инстинктът на Дийс бе добър, той изпипваше нещата си до заглавията и винаги нацелваше правилната улица, че и адреса и номера на апартамента. Този път заглавието беше: ИЗВЪНЗЕМЕН РАЗУМ НА СЕВЕРНИЯ ПОЛЮС. Пингвините определено не бяха извънземни и доколкото Морисън си спомняше, живееха на Южния полюс, но тези неща почти нямаха значение. Читателите на „Инсайд вю“ бяха луди както на тема извънземни, така и на тема разум (може би защото мнозина от тях се чувстваха като първите и определено им липсваше второто), това бе всичко, което имаше значение за тях.

— На заглавието нещо му липсва — започна Морисън, — но...

— Имаме Либи за тази работа — завърши Дийс вместо него. — Значи...

— Значи? — попита Морисън. Очите му бяха широко отворени, сини и безизразни зад очилата със златни рамки. Той сложи ръката си отново върху папката, усмихна се на Дийс и зачака.

— Какво искаш да кажа? Че съм сгрешил?

Усмивката на Морисън се разшири с милиметър-два.

— Само това, че и ти би могъл да сгрешиш. Това ще свърши работа — знаеш какъв добряк съм аз.

— Да, на мен ги разправяй тези работи — каза Дийс, но почувства облекчение. Можеше да се примири с известно унижение, но ако трябваше да пълзи по корем, щеше да бъде непоносимо.

Морисън седеше и го гледаше, а дясната му длан притискаше папката.

— Добре, може би аз съм сгрешил.

— Колко великодушно от твоя страна, че си го признаваш — каза Морисън и му подаде папката.

Дийс лакомо я стисна, занесе я до стола до прозореца и я отвори. Това, което прочете, не бе повече от няколко съобщения на телеграфните агенции и изрезки от няколко седмичника на малки градчета, но направо взриви съзнанието му.

„Как не съм го забелязал? — помисли си той. — *Защо не съм го забелязал?*“

Той не знаеше... но разбра, че ще трябва да постави под въпрос мястото си на водач на стадото в сензационната журналистика, ако пропусне още няколко такива истории. Разбра и нещо друго: ако беше на мястото на Морисън (а Дийс се бе отказал от редакторския пост на „Инсайд вю“ не веднъж, а два пъти през последните седем години), той щеше да го накара да пълзи по корем, преди да му даде досието.

„Остави това. Ако беше на негово място, а той на твоето, щеше незабавно да го уволниш.“

Мисълта, че може би се износва, премина през ума му. Процентът на износване в този бизнес бе доста висок. Очевидно можеш да пишеш с години за летящи чинии, които са отнасяли цели бразилски селца (илюстрирани обикновено с нефокусирани фотографии на електрически крушки, висящи на оголени жички); кучета, които могат да смятат, и безработни бащи, които насичат децата си като дърва за огрев. А един ден просто ти избива чивията. Както на Доти Уолш, която се бе прибрала една нощ и се бе удушила във ваната с найлонова торбичка от химическо чистене, замотана около главата.

Не бъди глупак, си каза той, но въпреки това се чувстваше неловко. Историята бе ей там, голяма колкото живота и два пъти по-грозна. Как, по дяволите, би могъл да я пропусне?

Той погледна към Морисън, който се бе наклонил назад в стола си с ръце, подпрени върху корема, и го наблюдаваше.

— Е, какво? — попита Морисън.

— Да — каза той. — От това може да излезе нещо голямо. На всичкото отгоре мисля, че това е неподправената — чиста — истина.

— Не ми пука дали е истина или не — каза Морисън, — ако увеличи тиража. А тази история ще вдигне рязко тиража ни, нали Ричард?

— Да. — Той се изправи и пхна папката под ръка. — Искам да тръгна по следите на оня тип, като започна с първия известен случай, този в Мейн.

— Ричард?

Той се обърна към вратата и видя, че Морисън гледа към фотографиите. Той се усмихваше.

— Какво ще кажеш, ако наредим най-добрите от тях до една снимка на Дани де Вито в „Батман“?

— Няма да е зле — каза Дийс и излезе. За щастие, въпросите и съмненията внезапно отпаднаха, отново бе подушил силния и непреодолим мирис на кръв и сега искаше само едно — да проследи нещата до края. Краят дойде след една седмица, не в Мейн, не в Мериленд, а много по на юг, в Северна Каролина.

2

Беше лято и животът би могъл да бъде много по-лек и приятен, но на Ричард Дийс просто не му вървеше в този безкраен ден, който най-после бе поел пътя си към нощта.

Основният проблем бе, че не бе в състояние — поне до този момент — да се добере до малкото летище Уилмингтън, което обслужваше само един крупен превозвач, няколко местни авиолинии и много частни самолети. В района имаше тежки буреносни облаци и Дийс кръжеше на сто и петдесет километра от летището, като се издигаше и спускаше в нестабилния въздух и проклинаше, тъй като последният час до залеза бе започнал неумолимо да се изнизва. Докато му дадат разрешение за кацане, стана 7,45. Това означаваше по-малко от четиридесет минути преди залез слънце. Не знаеше дали Нощния авиатор (така Дийс бе нарекъл предполагаемия убиец маниак) се придържа към традициите или не, но ако ги спазваше, цялата работа висеше на косъм.

А Нощния авиатор бе там, в това Дийс бе сигурен. Бе намерил точното място, точния „Чесна скаймастър“. Маниакът можеше да избере Върджиния бийч или Шарлот, или Бърмингъм, или някое място още по на юг, но не го бе направил. Дийс не знаеше къде се е крил, след като е напуснал Дъфри, Мериленд и преди да пристигне тук, но не му и пукаше. Достатъчно бе да знае, че интуицията му не бе го подвела — неговият човек бе продължил да работи по посоката на вятъра. Дийс бе прекарал по-голямата част от последната седмица в телефонни обаждания по летищата на юг от Дъфри, които биха могли да бъдат използвани от Авиатора, провери и най-затънтеното летище. Звънеше от стаята си в мотела „Дейс ин“, докато безжичният му телефон загря, а от другия край на линията започнаха да изразяват раздражението си от настървението му. Но в края на краищата, както често става, настойчивостта му се бе отплатила.

Частни самолети се бяха приземявали предната нощ на всички вероятни летища и машини от марката „Чесна скаймастър“ 337 бяха

кацали на всички тях. Това не бе изненада, тъй като в частната авиация те бяха това, което са тойотите в автомобилизма. Но самолетът „Чесна скаймастър“ 337, кацнал снощи в Уилмингтън, бе този, който той търсеше, нямаше спор за това. Най-накрая бе надушил следите на оня тип.

Точно по петите му.

— 471 В, вектор ILS, писта 34 — избуча някакъв глас в слушалките му. — Лети в направление 160. Спусни се и поддържай 1000 метра.

— Направление 160. Спускам се от 2000 на 1000 метра, разбрано.

— И внимавай, тъй като времето при нас е доста скапано.

— Разбрано — каза Дийс, като си помисли, че старият селяндур Джон, седящ в бирената бъчва, наречена диспечерска кула в Уилмингтън, сигурно се смята за много готин тип, задето му е казал това. Той знаеше, че в района времето все още е доста неприятно, можеше да види буреносните облаци и мълниите, които избухваха в тях като гигантски фойерверк. Бе прекарал последните четиридесет минути в безсмислено кръжене, чувстваше се по-скоро като парцал в центрофуга, отколкото като пилот в двумоторен бийчкрафт.

Изключи автопилота, който го въртеше до пълна отврата над едно и също глупаво парче селскостопанска земя от Северна Каролина, което ту изчезваше, ту се появяваше под него, и сграбчи кормилото. Доколкото можеше да види, там, долу, нямаше характерните за щата памучни плантации. Само няколко използвани тютюневи нивици, сега обрасли с къклица. Дийс бе щастлив да насочи носа на самолета си към Уилмингтън и да започне спускането, наблюдаван от авиодиспечерите и кулата за контрол на въздушния трафик.

Взе микрофона, мислеше да извика стария селяндур Джон там, долу, и да го попита дали при тях в този миг става нещо странно — на читателите на „Инсайд вю“ вероятно щеше да им хареса история, която се развива през една тъмна и бурна нощ, но размисли и го изключи: Имаше доста време до залез слънце, той бе проверил официалното време в Уилмингтън по пътя от „Вашингтон нешънъл“. Не, реши той, може би ще е по-добре, ако запази въпросите за себе си. Засега.

Дийс вярваше, че Нощния авиатор е истински вампир, така, както като малък вярваше, че ако не слуша, Торбалан ще го отнесе в чувала си, а щом оня тип си бе въобразил, че е вампир — Дийс бе убеден, че героят му си вярваше, — тогава вероятно щеше да се придържа към правилата.

Животът в края на краищата имитира изкуството. Граф Дракула с разрешително за частен пилот.

„Трябва да си признаеш — помисли си Дийс, — че това е много по-добре, отколкото убийци пингвини, които се готвят да отхвърлят господството на човешката раса.“

Самолетът подскочи, докато минаваше през дебела пелена кълбести облаци. Дийс изруга и го стабилизира, въпреки че се друсаше и тресеше все по-силно в това ужасно време.

И двамата ще загинем, бебчо — си помисли той.

Когато отново излезе от облаци, видя светлините на Уилмингтън и Райтсвил бийч съвсем ясно.

Да, сър, дебелинковците, които пазаруват в крайпътния супермаркет, ще харесат тази история, — му хрумна, когато една мълния светна отляво на борда. — Те са готови да изкупят седемдесет милиона от тази история, когато отиват за вечерната си порция от чипс и бира.

Но имаше и нещо друго и той го знаеше. Цялата работа можеше да бъде... дяволски истинска.

Тази история би могла да бъде действителна.

„Някога тази мисъл изобщо нямаше да мине през главата ти, старче — помисли си той. — Може би и ти сдаваш багажа.“

Но в главата му вече танцуваха големи тлъсти заглавия като нощни пеперуди. РЕПОРТЕР НА „ИНСАЙД ВЮ“ СЕ ДОКОПВА ДО ОБЕЗУМЯЛ НОЩЕН АВИАТОР. ИЗКЛЮЧИТЕЛНИ ПРАВА ВЪРХУ ИСТОРИЯТА КАК КРЪВОПИЕЦЪТ НОЩЕН АВИАТОР БЕ ХВАНАТ НАЙ-НАКРАЯ. „НЕ МОГА БЕЗ ТОВА“ — ЗАЯВИ СМЪРТОНОСНИЯТ ДРАКУЛА.

Това не бе нещо кой знае какво — Дийс трябваше да си признае, — но въпреки това си мислеше, че ще свърши работа. Мислеше си, че ще дойде точно на място.

Най-накрая той взе микрофона и натисна копчето. Знаеше, че неговият приятел кръвопиец е все още долу, но също така знаеше, че

няма да се успокои, докато не се увери с абсолютна сигурност.

— Уилмингтън, тук е 417 В. Има ли все още при вас там долу на рампата, един „Скаймастър“ 337 от Мериленд?

През пукането на статичното електричество той долови:

— Изглежда, че да, стари досаднико. Сега не мога да говоря. Чака ме цялото въздушно движение.

— Има ли червени кантове на опашката? — настоя Дийс.

За миг помисли, че няма да получи отговор:

— Червени кантове, струва ми се, че има. И ми се махай от главата, 417 В, ако не искаш да си изкараш глоба от Федералната комисия по въздухоплаване. Имам прекалено много дини за носене, а само две мишници.

— Благодаря ти, Уилмингтън — каза Дийс с възможно най-почтителния си глас. Закачи микрофона и го изключи, продължи да се усмихва и почти не обърна внимание на трусовете, докато преминаваше през тънката ципа на облаците. „Скаймастър“ с червени кантове и той бе готов да се обзаложи срещу заплатата си за следващата година, че ако оня заплес от кулата не бе толкова зает, щеше да потвърди номера на опашката 101 VL.

Само една седмица, Боже Господи, само една кратка седмица. Една седмица му стигна. Бе открил Нощния авиатор, все още не бе тъмно и въпреки че му се струваше невъзможно, все още нямаше полиция на мястото на действието. Ако имаше ченгета и ако те ровеха около оня самолет чесна, селяндурът Джон почти със сигурност щеше да му каже, независимо колко самолета кръжаха над него или пък какво бе времето. Някои неща са прекалено пикантни, за да се въздържиш да не ги коментираш.

Искам снимката ти, копеле — помисли си той. Сега той виждаше приближаващите светлини, които просветваха в здрача. — *Ще напиша репортажа за теб, но най-напред снимката ти. Само една, но ми трябва на всяка цена.*

Да, защото снимката щеше да го направи реален. Не размазана и нефокусирана електрическа крушка, не „артистичен замисъл“, а истинска контрастна черно-бяла фотография. Той се насочи рязко надолу, като не обръщаше внимание на бученето в ушите. Лицето му бе пребледняло и изпънато. Устните му бяха леко присвити и зад тях блестяха малки лъскави зъби.

В сумрачната светлина на залеза и в отблясъците на арматурното табло самият Ричард Дийс приличаше малко на вампир.

3

В „Инсайд вю“ липсваха грамотност или прекалена загриженост за такива незначителни неща като точност и етика, но едно нещо бе задължително — специалната настройка на вълната на ужасите. Мъртон Морисън бе задник (макар и не толкова голям, за какъвто го бе взел Дийс, когато го видя за пръв път със скапаната лула в устата), но и Дийс трябваше да му признае едно — той помнеше нещата, които първоначално бяха обезпечили успеха на „Инсайд вю“, — кофи кръв и пълни шепа втрешности.

О, разбира се, имаше фотографии на сладки бебета, много психични предсказания и чудотворни диети, които включваха такива невероятни храни като бира, шоколад и чипс, но Морисън бе почувствал дълбоката промяна в духа на времето и винаги бе наясно с оценката си за посоката, в която вестникът трябва да върви. Дийс предполагаше, че тази увереност бе основната причина, поради която Морисън се бе задържал толкова дълго, въпреки лулата си и карираните сака от някаква шибана лондонска модна къща. Морисън знаеше, че децата на цветята от шестдесетте се бяха превърнали в канибалите на деветдесетте.

Терапията чрез телесна близост, политическата коректност и „езикът на чувствата“ се оценяваха високо от интелектуалния елит, обикновеният човек обаче се интересуваше много повече от масовите убийства, скритите скандали в живота на звездите и точно как Меджик Джонсън бе пипнал вируса на СПИН.

Дийс не се съмняваше, че все още има читатели за „Неща красиви и щастливи“, но читателската публика за „Дивотии зли и зловещи“ се бе превърнала в благоприятната среда, необходима, за да се вдигне тиражът на вестника сега, когато поколението от Уудсток започна да открива сребърни нишки в косите си и бръчки по киселата си и самодоволна физиономия. Мъртън Морисън, когото Дийс вече признаваше за някакъв вид интуитивен гений, им бе разяснил собствените си виждания достатъчно недвусмислено, като разпрати

знаменитото си послание на целия работен състав и кореспонденти на свободна практика за по-малко от седмица, след като се настани заедно с лулата си в ъгловия кабинет. Разбира се, спирайте и вдъхвайте от аромата на розите, колкото си искате по пътя за работа, посочваше записката му, но щом се озовете тук, разтваряйте широко ноздри и започвайте да душите за кръв и черва.

Дийс, който сякаш бе създаден, за да надушва кръв и черва, бе очарован от тази идея. Неговият нюх го бе довел тук и сега той летеше към Уилмингтън. Там, долу, имаше чудовище в човешки лик, човек, който си мислеше, че е вампир. Дийс имаше име, което бе открил след дълги усилия, то изгаряше съзнанието му така, както ценна монета сякаш изгаря джоба, в който я носиш. Рано или късно той щеше да извади монетата и да я похарчи. Когато го направи, името ще се появи с огромни букви по всички стелажи за сензационни вестници пред касовите апарати на всеки супермаркет в Америка и едрият шрифт щеше да бъде едно крещящо предизвикателство за всяка от посетителките в магазина.

„Внимавайте, госпожи и търсачи на сензации — помисли си Дийс. — Вие още не знаете, но към вас се е запътил един много лош човек. Вие ще прочетете истинското му име и ще го забравите, но това не е страшно. Вие ще запомните моето. Името, което ще го постави редом с Джак изкормвача и Кливлъндския убиец Бостънския удушвач и Черната гергина. Вие ще запомните Нощния авиатор, който скоро ще се появи на стелажите в съседство до вас. Изключителен репортаж, изключително интервю... но това, което искам повече от всичко, е неговата изключителна фотография.“

Той провери отново часовника си и се поотпусна (това бе всичко, което можеше да си позволи). Оставаше му близо половин час докато се стъмни, и той щеше да паркира до белия скаймастър с червени кантове и номер 101BL на опашката на самолета, изписан също в червено, след по-малко от петнадесетина минути.

В същия ли град спеше Нощния авиатор или в някой мотел извън града? Едва ли. Една от причините, поради която „Скаймастър“ 337 бе толкова популярен, освен относително ниската му цена, беше, че той е единственият самолет от този клас, в който имаше достатъчно място, за да може да се преспи. Люкът му не бе по-голям от купето на стария фолксваген-костенурка наистина, но имаше достатъчно пространство

за три големи куфара... или пет малки... и със сигурност щеше да помести едни човек, разбира се, ако не бе с ръста на професионален баскетболист. Нощния авиатор бе в люка на собствения си самолет чесна, ако: а) спи в позата на зародиш с колене, плътно прилепени до брадата, б) достатъчно луд, за да си въобрази, че е истински вампир, или в) ѝ двете.

Дийс бе заложил върху третата възможност.

Докато стрелката на висотомера му показваше как се спуска от хиляда и двеста на хиляда метра, Дийс си помисли: „Едва ли, мой човек, ще отидеш в хотел или мотел. Когато играеш на вампир, трябва да го правиш като Франк Синатра — да следваш своя път. Знаеш ли какво мисля? Мисля, че когато люкът на самолета се отвори, първото, което ще видя, ще бъде как се изсипва дъжд от гробищна пръст (даже и да не е така, бъди сигурен, че така ще го опиша, когато излезе репортажът ми), след това ще видя крак, обут в официални панталони и краищата на смокинг, тъй като ти ще си облечен като него, граф Дракула. О, човече, ти ще бъдеш издокаран, като от кутийка излязъл, облечен за убийство, аз вече ще съм включил самозареждащия се фотоапарат и когато видя как плащът ти се развява от вятъра...“

Но точно в този момент мислите му бяха прекъснати, защото внезапно белите светлини на летището изгаснаха.

4

„Искам да попадна по следите на този тип — бе казал той на Мъртън Морисън, — като започна с първия ни известен случай, този там, в Мейн.“

След по-малко от четири часа той бе на общинското летище в Къмбърланд и приказваше с механик, който се казваше Езра Ханън. Господин Ханън изглеждаше така, сякаш току-що бе излязъл от бутилка джин, и Дийс не би го пуснал и да припари до неговия самолет, но въпреки това се отнесе подчертано внимателно и почтително с него.

Разбира се, че трябваше да го направи, Езра Ханън бе първото звено от това, което според Дийс представляваше много важна верига.

Общинско летище Къмбърланд бе прекалено достолепно название за затънтеното селско местенце, където имаше две бараки и две пресичащи се писти. Всъщност само едната от тях бе асфалтирана. Тъй като Дийс никога не бе кацал на мека писта, той помоли да кацне на асфалтираната. Сътресенията, през които премина неговият „Бийч“ 53 (за когото той бе задлъжнял до гуша, че и отгоре) преди окончателно да спре, бяха такива, че го убедиха да опита при излитане меката писта, която се оказа гладка и твърда като гърдта на колежанка. Летището, разбира се, имаше ветропоказателна кула, която бе закърпена като старите таткови наполеонки. Летища като общинското летище в Къмбърланд винаги имаха ветропоказателни кули. Това бе част от съмнителното им очарование, като стар двукрил самолет, унило припомнящ отминали славни времена, зарязан пред единствения хангар.

Общината Къмбърланд бе най-населената в щата Мейн, но никога не би могъл да го разбереш от това селско фъшкиено летище — си помисли Дийс — или от... Езра Удивителния механик-Джинената глава. Когато се ухилваше, като показваше шестте си зъба, които еднички му бяха останали, той заприличваше на изпаднал герой от филмовата версия на „Избавление“ на Джеймс Дики.

Летището бе разположено в предградията на много по-заможния град Фолмът, който съществуваше благодарение на наемите, изплащани от богатите летовници. Клер Бауи, първата жертва на Нощния авиатор, бе авиодиспечерът на общинското летище в Къмбърланд и притежаваше четвърт от летището. Останалите служители бяха двама механици и още един наземен диспечер (диспечерите също така продаваха чипс, цигари и безалкохолни напитки, освен това Дийс бе научил, че убитият бе направил доста скапан чийзбъргър).

Механиците и диспечерите освен това зареждаха и почистваха самолетите. Често диспечерът трябваше да изхвърчи с четка и препарати в ръка от кенефа, където почистваше, за да даде разрешение за кацане и да определи писта от умопомрачителния избор от двете налични в негово разположение. Операцията бе толкова напрегната, че през върховия летен сезон нощният диспечер понякога трябваше да се примири само с шест часа здрав сън между полунощ и седем сутринта.

Клер Бауи бе убит почти месец преди посещението на Дийс и картината, която репортерът си представи, бе съчетание от вестникарските истории от тънката папка на Морисън и много поцветистите раздувки на Езра Удивителният механик-Джинената глава. И даже когато допусна известен процент преувеличения в разказа на основния си източник, Дийс остана убеден, че нещо много странно се е случило в това скапано малко летище в началото на юни.

Самолетът „Чесна“ 337 с номер 101BL се бе обадил по радиото за разрешение за кацане малко след разсъмване на 9 юли. Клер Бауи, който бе поел нощните дежурства на това летище от 1954 г., когато пилотите понякога трябваше да се откажат от приземяване — маньовър, известен в ония времена просто като изтегляне, поради това, че понякога кравите се разхождаха по онова, което бе тогава единствената писта. Та Клер записа молбата в 4,23. Времето на кацане бе отбелязано като 4,49, той записа, че името на пилота бе Дуайт Ренфийлд и мястото, където бе регистриран 101BL, бе Бангор, Мейн. Времето на кацане бе несъмнено точно. Останалото бе пълна боза (Дийс бе проверил Бангор, Мейн, и не бе изненадан, че там никога е бяха чували за 101BL), но даже ако Бауи знаеше, че това е боза, нямаше да обърне внимание, на това летище дисциплината бе доста разхлабена, а таксата за кацане не бе за пренебрегване.

Името, което бе дал пилотът бе странна шега. Дуайт се оказа първото име на актьор с името Дуайт Фрай, известен с ролята на Ренфийлд, лунатик, от чиято уста непрекъснато течаха лиги и чийто идол бе най-прочутият вампир на всички времена. Но да се обади по радиото и да поиска разрешение за кацане от името на граф Дракула би могло да събуди подозрения даже в заспало малко градче като това, предположи Дийс.

Би могло, но всъщност Дийс не бе съвсем уверен. В края на краищата таксата за кацане си е такса за кацане и Дуайт Ренфилд я бе платил съвместно в брой и бе платил да заредят догоре резервоарите му — парите бяха открити в регистъра на следващия ден, заедно с копие от фактурата, която Бауи бе написал.

Дийс знаеше за небрежното и безгрижно отношение, с което частният въздушен трафик се контролираше в по-малките летища през петдесетте и шестдесетте, но въпреки това бе изненадан от небрежното посрещане на Нощния авиатор на общинското летище в Къмбърланд. Сега вече не сме петдесетте и шестдесетте години в края на краищата, сега сме в наркотичната параноя и повечето от дрогата, чийто път трябваше да бъде преграден, се стичаше в малки пристанища с малки лодки или малки летища с малки самолети, самолети като „Чесна скаймастър“ на Дуайт Ренфийлд. Разбира се, таксата за кацане бе такса за кацане, но Дийс смяташе, че Бауи е трябвало да алармира Бангор за липсващия план на полета, та дори и само за да сложи тенекията на собствения си задник. През главата на Дийс премина мисълта за рушвет, но неговият пропит с джин информатор твърдеше, че Клер Бауи е бил честен до смърт, нещо, което потвърдиха и двете ченгета от Фолмът, с които по-късно говори Дийс.

Небрежност бе по-вероятният отговор, но в края на краищата това нямаше значение, читателите на „Инсайд вю“ не се интересуваха от такива езотерични въпроси като как и защо се случват нещата. Читателите на „Инсайд вю“ бяха доволни да знаят какво се е случило и дали лицето, на което всичко това се е случило, е имало време да изпищи. И снимки разбира се. Те искаха снимки. Големи наситени черно-бели на зърнеца хартия, по възможност — от тези, които сякаш излитат от страницата в облак от мънички точки и които забиват гвоздеа на новината в главния ти мозък.

Езра Удивителния механик-Джинената глава изглеждаше изненадан и замислен, когато Дийс го попита, накъде според него се е отправил Ренфийлд, след като е кацнал.

— Откъде да знам? — каза той. — Мотел, предполагам. Сигурно е взел такси.

— Ти тогава си дошъл... в колко часа казваш? В седем сутринта? На девети юли?

— Ъхъ. Точно преди Клер да си отиде вкъщи.

— И самолетът „Чесна скаймастър“ бе паркиран, заключен и празен?

— Точно така. Паркиран там, където е твоят сега — лъхна Езра и Дийс се отдръпна леко назад. Механикът вонеше така силно, сякаш парче сирене рокфор, забравено сума ти време, е било киснато обилно с джин „Джилби“.

— Клер случайно да е казал, че е извикал такси за пилота? За да го закара до някой мотел? Тъй като ми се струва, че наблизко няма мотел, до който да можеш да стигнеш пеш.

— Няма — съгласи се Езра. — Най-близкият е „Морски бриз“ и той е на три километра оттук. Може би повече. — Той почеса наболата си четинеста брада. — Но не, си спомням Клер да ми е казал, че е извикал такси за оня тип.

Дийс отбеляза мислено въпреки всичко да се обади на фирмите за таксите в района. Тогава той преработваше варианта, крито му се струваше като нормално предположение — че типът, когото той преследваше, спеше като почти всички останали в легло.

— Какво ще кажеш за лимузина?

— Няма такова нещо — каза Езра още по-убедено. — Клер нищо не каза за лимузина, а той би споменал такова нещо.

Дийс кимна и реши да се обади и на фирмите, които предоставят лимузини в района. Щеше да разпита и останалите от персонала, но не очакваше от това да настъпи някакво просветление, този стар алкохолик май бе единственият свидетел. Бе изпил чаша кафе с Клер, преди да си отиде след нощната смяна, и още едно, когато Клер се бе върнал, за да застъпи за нощното дежурство, и това като че бе всичко, което беше известно. С изключение на Нощния авиатор Езра, изглежда, бе последният човек, който бе видял Клер Бауи жив.

Обектът на тези размисли погледна лукаво в далечината, почеса брадичката си, след това премести кръвясалите си очи обратно към Дийс.

— Клер нищо не каза за кола или лимузина, ама каза нещо друго.

— И какво бе то?

— Да — каза Езра. Той разкопча джоба на омасления си комбинезон, извади пакет „Честърфилд“, запали цигара и се разтресе от унила старческа кашлица. Той погледна към Дийс през издигащия се цигарен дим с полуприкрито лукавство. — Може и нищо да не означава, но Клер смяташе, че става нещо странно. Сигурно доста го е впечатлило, тъй като никога преди не би изругал с пълна уста.

— Какво каза той?

— Не мога да си спомня — каза Езра. — Понякога, когато забравям нещата, портретът на Александър Хамилтън може да освежи паметта ми.

— Какво ще кажеш за банкнота с образа на Ейб Линкълн?

След кратък размисъл Ханън се съгласи, че понякога Линкълн също може да свърши работата, и петдоларовата банкнота последователно премина от портфейла на Дийс в леко треперещата ръка на Езра. Дийс си помисли, че и портрет на Джордж Вашингтон би могъл да свърши работа, но искаше да се увери, че този човек ще е изцяло на негова страна... освен това вестникът щеше да поеме всички разноски.

— Давай.

— Клер каза, че оня тип приличал на някой, който отива на страхотно тежкарски купон.

— О? Защо така? — Дийс реши, че все пак трябваше да мине само с един долар.

— Каза, че този тип сякаш току-що е излязъл от кутия. Смокинг, копринена връзка, всички тези неща — спря Езра. — Клер каза, че оня тип даже носел голям плащ. Червен като пожарна отвътре, гарвановочерен отвън. Каза, че когато заметне плаща върху себе си, прилича на разперен прилеп, да го вземат дяволите. Голяма дума, осветена с червен неон, просветна в съзнанието на Дийс и тази дума бе БИНГО.

Ти не разбираш това, приятел, но в твоята замаяна от джин глава току-що се родиха думите, които ще те направят известен —

помисли си Дийс.

— Ти питаш само за Клер — каза Езра, — но нито веднъж не ме попита дали аз не съм видял нещо интересно.

— И какво?

— Като се замисля сега, да.

— Какво бе това, приятел?

Езра почеса четинестата си брада с дългите си, жълти нокти, като погледна лукаво към Дийс с крайчеца на кръвясалите си очи, след това всмукна още веднъж от цигарата си.

— Хайде, пак започваме отначало — каза Дийс, но извади още един портрет на Ейб Линкълн и се опита да запази дружелюбното си изражение. В този миг инстинктите му бяха нащрек и му подсказваха, че господин Джинена глава все още не е изстискай докрай. Поне засега.

— Не е достатъчно за това, което ще ти разкажа — каза укорително Езра. — Богатите граждани като теб биха могли да се поотпуснат малко, да не минават само с десет долара.

Дийс погледна часовника си — тежък „Ролекс“ с диаманти, които блестяха върху циферблата.

— По дяволите! — каза той. — Я виж ти, колко късно е станало! А аз все още не съм говорил с полицията от Фолмът!

Преди даже да се опита да се изправи, петарката изчезна от пръстите му и се присъедини към другарчето си в джоба на комбинезона на Ханън.

— Добре, ако имаш още нещо за казване, кажи го — каза Дийс. — Дружелюбието бе изчезнало от гласа му. — Трябва да навестя още доста места и да поговоря с още хора.

Механикът се замисли, почеса четината си и от него пак се разнесе миризмата на вкиснато сирене. След това каза сякаш против волята си:

— Видях голяма купчина мръсотия под оня скаймастър. Точно под багажното му отделение.

— Какво беше?

— О, ритнах го с ботуша.

Дийс зачака. Той умееше да прави това.

— Неприятна пихтия. Пълна с червеи.

Дийс затаи дъх. Това бе добро начало, но мислеше, че все още не е изстискал стареца докрай.

— И личинки — каза Езра. — Имаше и личинки. Като в пръст от ковчег.

Дийс остана онази нощ в мотела „Морски бриз“ и на следващия ден още в осем часа сутринта се понесе към град Олдъртон в горната част на щата Ню Йорк.

5

Всичко, свързано с тази история, бе доста странно, но това, което най-силно озадачи Дийс, бе абсолютното спокойствие на Нощния авиатор. В Мейн и Мериленд той на практика се беше разтакавал, преди да убие жертвата си. Единственото му отклонение за една нощ бе в Олдъртон, който той бе посетил две седмици след убийството на Клер Бауи.

Летището Лейквю в Олдъртон се оказа още по-малко от летището в Къмбърланд — една единствена мека писта и комбиниран диспечерски пункт и радиокула, които бяха в един прясно боядисан навес. Нямаше никакви антени, които биха позволили сляпо кацане, но за сметка на това имаше огромна сателитна антена, така че фермерите летци, които използваха това място да не пропуснат „Мърфи Браун“, „Колелото на съдбата“ или някой още по-важен телевизионен сериал.

На Дийс му хареса най-много, че неасфалтираната писта в Лейквю бе гладка като коприна също както пистата в Мейн. „Май че вече свикнах с това — помисли се Дийс, когато прилепи своя «Бийч» плавно върху повърхността и започна да намалява скоростта му. Нямаше асфалтови кръпки, от които да подскача до небето, или пък издълбани дупки, които искаш да избегнеш след кацане с остри завои, — ... да, бих могъл да свикна с този род писти.“

В Олдъртон никой не поиска портрети на президенти или приятели на президенти. Целият град, който наброяваше по-малко от хиляда души, бе шокиран, не само сезонните работници, които бяха работили с покойния Бък Кендъл, управлявал летището Лейквю почти като благотворител (със сигурност е бил на червено). Но и нямаше с кого да говори, не се появи нито един свидетел от калибъра на Езра Ханън. Джинената глава се изразяваше неясно и хитруваше, но Дийс имаше все пак кого да цитира.

— Сигурно е бил силен мъж — каза един от надничарите. — Старият Бък се докарваше и се държеше приятелски през повечето време, но ако го предизвикаш, щеше да те накара да съжаляваш. Видях

го как нокаутира някакъв тип на един панаир преди две години. Разбира се, такива двубои са незаконни, но Бък бе закъснял с една от вноските за малката си бричка, така, че му се наложи да се бие и да нокаутира панаирния боксьор. Получи двеста долара и ги върна на фирмата кредитор точно два дена, преди да изпратят някой да му прибере колата.

Надничарят поклати глава, изглеждаше наистина разстроен и на Дийс му се прииска да извади фотоапарата си. Читателите на „Инсайд вю“ щяха да оценят това удължено, набръчкано, траурно лице. Дийс си отбеляза мислено, че трябва да разбере дали покойният Бък Кендъл е имал куче. Читателите на „Инсайд вю“ също така биха оценили снимките на кучето на мъртвеца. Снимаш го пред верандата на къщата на убития и залепваш надпис: ЗАПОЧВА ДЪЛГОТО ЧАКАНЕ НА БЪФИ или нещо подобно.

— Това е голям срам — каза Дийс с разбиране.

Надничарят въздъхна и кимна.

— Сигурно оня тип го е нападнал изотзад. Само така мога да си обясня случилото се.

Дийс не знаеше как точно бе нападнат Джерард Бък Кендъл, но знаеше, че този път гърлото на жертвата не бе пронизано. Този път имаше дупки, дупки от които Дуайт Ренфийлд вероятно бе изсмукал кръвта на жертвата си. Само че според доклада на съдебния лекар дупките бяха в противоположни страни на врата, едната във вратната вена, другата в сънната артерия. Това не бяха дискретните малки белези от ухапване в ерата на Бела Лугоши или малко по-зловещите жилвания на Кристъфър Лий. Докладът на съдебния лекар споменаваше сантиметри, но Дийс можеше да си обясни достатъчно добре реалното положение, а Морисън разполагаше с неуморната Либи Гранит да обясни това, което сухият език на съдебния лекар бе частично разкрил: убиецът или имаше зъбите с размера на един от любимците на „Вю“ Снежния човек, или бе направил дупките във врата на Кендъл по много по-прозаичен начин — с чук и пирон.

СМЪРТОНОСНИЯТ НОЩЕН АВИАТОР ПРОНИЗВА ЖЕРТВИТЕ СИ И ИЗПИВА КРЪВТА ИМ. Не е зле.

Нощния авиатор бе поискал разрешение да се приземи в Лейквю малко след 22,30 ч. в нощта на 23 юли. Кендъл му бе дал разрешение и бе отбелязал номер, до болка познат на Дийс — 101BL. Кендъл бе

отбелязал името на пилота като Дуайт Ренфийлд и модел на самолета като „Чесна Скаймастър“ 337. Не бе споменат червеният кант и, разбира се, нямаше нито дума за дългия плащ като криле на прилеп, червен като пожарна машина от вътрешната страна и гарвановочерен от външната, но Дийс бе сигурен, че и двата компонента са присъствали. Нощния авиатор бе кацнал в летището на Олдъртън Лейквю, нападнал снажния Бък Кендъл, изпил му кръвта и след това отново е отлетял със своя самолет, преди Джена Кендъл да пристигне в пет часа сутринта на двадесет и четвърти, за да донесе на съпруга си прясно изпечени вафли, и за неин ужас да открие обезкръвения му труп.

Докато Дийс стоеше пред разнебитения хангар/наблюдателна кула и обмисляше тези неща, му дойде наум, че ако дадеш кръв, най-много, което можеш да очакваш, е чаша портокалов сок и благодарности. Ако я вземеш, по-точно изсмучеш, тогава се появяваш на първа страница във вестниците. Отвратен от тази явна несправедливост, Ричард Дийс изля остатъка от скапаното кафе и се отправи към самолета си, готов да излети на юг, за Мериленд, убеден, че ръката божия сигурно малко е трепнала, когато Той е завършвал предполагаемия шедьовър на създадената от Него империя.

6

Сега, два часа след като напусна „Вашингтон нешънъл“, нещата се бяха влошили неимоверно и с шокираща внезапност. Светлините на пистата бяха загаснали, но Дийс видя, че освен това половината от Уилмингтън и целият Райтсвил бийч, също бяха потънали в тъмнина. ISL бе все още там, но когато Дийс сграбчи микрофона и изкрещя:

— Какво се случи? Обади ми се, Уилмингтън — не получи никакъв отговор освен пукането на статично електричество, в което няколко гласа се разнасяха като далечни призраци.

Затръшна микрофона, като не можа да уцели поставката му. Микрофонът се сгромоляса върху пода на пилотската кабина, увисна на спираловидния си кабел и Дийс го забрави. Да сграбчи микрофона и да крещи в него не би било нищо друго, освен пилотски инстинкт. Той знаеше какво се е случило така, както знаеше, че слънцето ще залезе на запад... което щеше да стане много скоро. Сигурно мълния е ударила право по някоя от подстанциите в близост до летището. Въпросът бе дали въпреки всичко да се опита да приземи самолета или не.

— Имаше разрешение за кацане — обади се вътрешният глас.

Друг незабавно (и съвсем правилно) отговори, че това си е живо губене на време. Трябва да знаеш как да постъпиш в подобна ситуация още от пилотските курсове. Логиката и инструкциите казват да се насочиш към алтернативното летище и да се опиташ да влезеш в контакт с авиодиспечерите. Кацането при такива лоши условия би могло да доведе до тежко нарушение на правилата на Федералната агенция по въздухоплаване и сериозна глоба.

От друга страна, ако не се приземи сега — точно сега, — може да загуби Нощния авиатор. Това би могло да доведе до загуба на живот (или на няколко живота), но за Дийс това не фигурираше в уравнението... докато една мисъл светна като светкавица на фотоапарат в съзнанието му, вдъхновението, което го бе осенило, както

и повечето от неговите просветления, бе с едрия шрифт на сензационните издания:

ГЕРОИЧЕН РЕПОРТЕР СПАСЯВА (попълва се число, колкото се може по-голямо, в дадения случай можеше да си позволи да раздува цифрата колкото си иска, като се имат предвид удивително щедрите граници, които обозначават обсега на човешката доверчивост) **ОТ ОБЕЗУМЯЛ НОЩЕН АВИАТОР.**

Майната ти, селяндур такъв, помисли си Дийс и продължи спускането си към писта 34. Светлините на пистата изведнъж светнаха, сякаш в знак на одобрение на решението му, след това отново изгаснаха, като оставиха сини отблясъци в ретината му, които се превърнаха в гадното зелено на развалено авокадо миг по-късно. След това странното пукане на статичното електричество изчезна и гласът на селяндурата Джон изкрещя:

— *Промени посоката, 471 В; Пиемонт, обърни надясно, Господи, о господи, мисля, че има още някой във въздуха...*

Инстинктът за самосъхранение на Дийс бе не по-слабо развит от инстинкта му за подушване на кървави следи. Той даже не забеляза мигащите светлини на боинга 727 на „Пиемонт еърлайнс“. Бе прекалено зает с опитите си да отбие наляво, като завъртя кормилото до краен предел — а то бе стегнато като оная работа на девственица и Дийс бе готов да свидетелства за това, ако се измъкне жив от тази шибана буря жив, — когато от устата на селяндурата Джон дойде втората заповед. Дийс почувства/зърна за миг нещо огромно на сантиметри над себе си и тогава неговият „Бийч“ се разтресе така, сякаш досегашното друсане в самолета бе плъзгане по стъклена повърхност. Цигарите изхвърчаха от джоба на ризата и се запиляха нанякъде. Наполовина тъмният хоризонт на Уилмингтън се наклони опасно. Стомахът му сякаш искаше да изтръгне сърцето му по пътя към гърлото и устата. Слюнки се плъзнаха по едната му буза. Летателните карти се разхвърчаха като птици. Въздухът отвън сега се тресеше от рева на реактивните двигатели, както и от бушуващата буря. Един от прозорците на четириместното пътническо отделение се спуска и вътре нахлу задушен вятър, който със силата на ураган повали на пода всичко, което не бе привързано или завинтено.

— Възстанови предишната си височина, 471 В — крещеше селяндурът Джон. Дийс почувства, че току-що е скапал панталони за

двеста долара, като изля една халба топла пикня в тях, но бе частично успокоен от увереността, че старият селяндур Джон бе току-що напълнил гащите си с цяла кутия блокчета „Марс“. Поне така звучеше гласът му.

Дийс носеше със себе си армейски нож. Извади го от десния джоб на панталоните и след това, докато държеше кормилото с лявата ръка, разряза ризата си точно над левия лакът, до кръв. След това, без да губи време, се поряза, точно под лявото око, но не особено дълбоко. Затвори ножа и го напъха в жабката на пилотската врата, където обикновено го държеше. *По-късно трябва да го почистя. А ако забравя, бих могъл здравата да загазя.* Но той бе уверен, че няма да забрави, а като знаеше от какви по-тежки ситуации се бе измъквал Нощния авиатор, си помисли, че ще успее да се спаси от тази каша.

Светлините на пистата отново светнаха, този път за дълго, надяваше се той, въпреки че по мигането им се досети, че се захранват от генератор. Той насочи самолета си отново по писта 34. По лявата му буза чак до ъгъла на устата се стичаше кръв. Той я облиза и изплю розовата смесица от кръв и слюнка върху таблото пред себе си. Никога нищо не забравяй, просто следвай инстинктите си и всичко ще бъде наред.

Погледна часовника си. Слънцето щеше да залезе точно след четиринадесет минути. Вече усети, че прекалява с ходенето по ръба на бръснача.

— Размърдай се, Бийч — отново крещеше селяндурът Джон. — Да не би да си оглушал?

Дийс се пресегна към размотаната жица на микрофона, без нито за миг да отклони поглед от светлините на пистата. Изтегли кабела, докато не придърпа и самия микрофон. Взе го в дланта си и натисна превключвателя за предаване.

— Слушай ме, шибано копеле — каза той и в този миг устните му бяха опънати назад, така че венците му бяха изцяло оголени. — За малко оня боинг да ме направи на кайма само защото скапаният ти генератор не включи навреме и не получих никакво упътване от въздушния контрол. Не зная колко души в оня самолет за малко щяха да станат на кайма, но съм готов да се обзаложа, че ти знаеш, както и екипажът на боинга. Единствената причина, поради която хората на борда на лайнера оцеляха, бе защото капитанът му бе достатъчно

съобразителен, за да отбие надясно, а аз бях достатъчно бърз да отбия наляво, но понесох сериозни материални и физически щети. Ако не ми дадеш разрешение за кацане веднага, това няма да ме спре да кацна. Единствената разлика ще бъде, че ако ми се наложи да кацна без разрешение, ще те изправя пред Федералната комисия за сигурност на въздухоплаването. Но първо сам ще се погрижа главата и дупето ти да си разменят местата. Разбра ли, задник такъв?

Последва дълга тишина, в която не се чуваше нищо освен пукането на статичното електричество. След това някой тихо-тихо каза с глас, който нямаше нищо общо с предишното бодро и непринудено поведение на селяндура Джон:

— Имаш разрешение за кацане на писта 34, 471 В.

Дийс се усмихна и се спусна по пистата.

Той натисна копчето за включване на микрофона.

— Извинявай, че така ти накрещях. Такъв съм само в случаите, когато малко остава да умра.

Не последва никакъв отговор от земята.

— Е, да те шибам тогава — каза Дийс и се спусна надолу, като се съпротивляваше на импулса да хвърли бърз поглед на часовника си, докато се спуска.

Като репортер от сензационната преса Дийс беше виждал какви ли не гадости, но от това, на което се натъкна в Дъфри, целият настръхна. Чесната на Нощния авиатор бе прекарала цял ден на рампата, това бе само началото на ужаса. Разбира се, читателите на „Инсайд вю“ се вълнуваха единствено от кръвта и точно така трябваше да бъде, безкраен свят, амин, амин, но Дийс все повече осъзнаваше, че кръвта (или в случая на добрия стар Рей и Елън Сарч — липсата на кръв) бе само началото на историята. Под кръвта зееха мрачни и странни бездни.

Дийс пристигна в Дъфри на 8 август, малко повече от седмица след Нощния авиатор. Той отново се чудеше къде прекарва прилеподобният му приятел времето между два удара. В Дисниленд? В Буш гардънс? Атланта, защо пък не? Тези неща бяха относително незначителни сега, докато продължаваше преследването, но по-късно щяха да станат особено ценни. Те ще се превърнат в журналистическия еквивалент на недоядения сандвич, като разтегнат останките от историята на Нощния авиатор в продължение на няколко броя и позволят на читателите да се насладят на аромата ѝ, даже след като са преглътнали най-големите парчета сурово месо. Разбира се, все още имаше дълбоки потайности в тази история — тъмни места, в които човек може да пропадне и да се загуби завинаги. Това би могло да се стори на някой едновременно и безумие, и старомодна сантименталност, но когато Дийс започна да придобива представа какво фактически се е случило в Дъфри, той бе започнал да вярва в това... което означаваше, че тази част от историята никога няма да бъде напечатана, и то не само защото бе свързана с лични преживявания. Защото нарушаваше единственото желязно правило на Дийс — никога не вярвай в това, което публикуваш, и никога не публикувай това, в което вярваш. Това правило му бе позволило през годините да запази разсъдъка си, докато всички около него го бяха изгубили. Той се бе приземил във „Вашингтон нешънъл“ — най-

накрая да кацне на истинско летище — и бе наел кола, за да измине стотината километра до Дъфри, тъй като без Рей Сарч и съпругата му Елън нямаше летище Дъфри. Освен сестрата на Елън, Рейлен, която бе истинска досадница, двамата бяха единствените, които работеха на летището. Имаше само една омаслена писта (омаслена едновременно, за да не се вдига прах и да предотврати поникването на плевели) и контролна будка, която не бе много по-голяма от малката стаичка, прилепнала към каравана, където живееше семейство Сарч. И двамата бяха пенсионери, и двамата бивши летци, и двамата имаха репутация на жилави и издръжливи старци, все още лудо влюбени един в друг след почти пет десетилетия семеен живот.

Освен това Дийс научи, че те внимателно наблюдават частния въздушен трафик на своето летище, имаха лични причини, за да се включат във войната срещу наркотиците. Единственият им син бе загинал в блатистите степи по бреговете на Южна Флорида, като се опитваше да се приземи в това, което приличаше на дълга водна писта с повече от един тон наркотици, натикани в един откраднат „Бийч“ 18. Водата била чиста... с изключение на един-единствен пън, ако трябва да бъдем точни. „Бийч“ 18 се ударил в него, забил във водата и експлодирал. Дъг Сарч бе изхвърчал встрани, опърленото му тяло още е димяло, но вероятно е бил все още жив, въпреки че опечалените му родители не искаха и да мислят за такава възможност. Той бил изяден от алигаторите и всичко, което останало от него, когато момчета от отдела за борба с наркотиците най-накрая го открили седмица по-късно, бил разкъсан скелет, няколко червясали парчета плът, овъглен чифт джинси „Калвин Клайн“ и спортно яке от „Пол Стюарт“, Ню Йорк. В един от джобовете на якето имало повече от двадесет хиляди долара, в другия почти унция перуански кокаин.

— Дрогата и копелетата трафиканти убиха момчето ми — бе казал Рей Сарч няколко пъти и Елън Сарч бе готова да потвърди многократно това. Омразата ѝ към наркотиците и наркотрафикантите, бе научил Дийс от няколко места (той бе удивен от почти единодушното мнение в Дъфри, че убийството на двойката Сарч е резултат на гангстерско отмъщение), отстъпваше само на покрусата и смущението от факта, че същите тези хора бяха подмамили сина ѝ.

След смъртта на сина им семейство Сарч внимателно се вглеждаха във всичко или във всеки, който даже смътно приличаше на

наркотрафикант.

Те бяха извикали щатската полиция в Мериленд четири пъти на летището по фалшива тревога, но ченгетата не възразяваха особено срещу това, тъй като семейство Сарч ги бе алармирало за три малки превозвача и два много големи. Последният, бе заловен с петнадесет килограма чист боливийски кокаин. Това бе такъв удар, след който забравяш за няколко фалшиви тревоги, удар, който ти гарантира повишение в службата.

И така, късно вечерта на 30 юли пристига самолет „Чесна Скаймастър“ с име и описание, което бе разпратено до всяко летище в Америка, включително и това в Дъфри, „Чесна“, чийто пилот се бе представил като Дуайт Ренфийлд, летище на домуване Бейшор, Делауеър, летище, което никога не бе чувало за Ренфийлд или скаймастър с номер 101BL, самолета на човек, който почти сигурно бе убиец.

— Ако той е кацнал тук, сега вече щеше да е в пандиза — бе казал един от авиодиспечерите на Дийс по телефона, но Дийс се съмняваше. Да. Той определено се съмняваше.

Нощния авиатор се бе приземил в Дъфри в 23,27 часа и Дуайт Ренфийлд не само се бе разписал в летателния дневник на Сарч, но бе приел поканата на Рей да отиде в караваната и да изпие една бира и да гледа повторението на „Пистолетен дим“ по Ти Ен Ти. Елън Сарч бе обяснила всичко това на собственичката на фризьорския салон в Дъфри. Последната, на име Селида Маккамон, се бе идентифицирала пред Дийс като една от най-близките приятелки на покойната Елън Сарч.

Когато Дийс попита как ѝ се бе сторила Елън, Селида се замисли и след това каза:

— Унесена. Като пийнала гимназистка, независимо че бе на седемдесет години. Бе толкова почервеняла, че помислих, че се е гримирала, докато не започнах да я къдря. Тогава забелязах, че тя е просто... разбирате ли... — Селида Маккамон повдигна рамене. Тя знаеше какво иска да каже, но не можеше да формулира мислите си.

— Разгорещена — предложи Дийс и това накара Селида Маккамон да възкликне:

— Разгорещена! Точна така! Вие сте писател, нали?

— О, понаписвам от време на време по нещо — каза Дийс и направи гримаса, която трябваше да изобрази добродушна и топла усмивка. Това бе изражение, което някога бе тренирал и продължи да практикува с учудващо постоянство в огледалото в спалнята си в нюйоркския апартамент, който той наричаше свой дом, и в огледалата на хотелите и мотелите, които всъщност бяха домът му. Изглежда, че вършеше работа — Селида Маккамон му се усмихна бързо на свой ред, но истината бе, че Дийс никога не се бе чувствал добродушен или сърдечен в живота си. Като малък вярваше, че в действителност подобни чувства не съществуват, те бяха само маскарад, обществено удобство. По късно разбра, че повечето от нещата, които за себе си наричаше *емоции в стил „Рийдърс дайджест“*, наистина съществуваха, поне у повечето хора. Може би даже любовта, баснословното Чудо на чудесата, бе реална. Това, че самият той не бе в състояние да изпита тези чувства, бе несъмнено срам, но едва ли бе краят на света. Съществуваха в края на краищата хора, болни от рак и СПИН и постепенно изгубващите паметта си като безмозъчни папагали, заболелите от болестта на Алцхаймер. Когато погледнеш на нещата по този начин, бързо осъзнаваш, че да си лишен от чувствата на сантиментален добряк, не е кой знае каква болка. Важното е, че ако успееш да разтегнеш мускулите на лицето си в правилната посока от време на време, ще се почувстваш прекрасно. От това глава не боли и е лесно за изпълнение, освен това, ако можеш да запомниш, че след като се изпикаеш, трябва да затвориш ципа на панталона си, трябва да помниш, че трябва да се усмихваш и да изглеждаш като едно добродушно момче, когато това се очаква от тебе. А разбиращата усмивка, която той бе открил в течение на годините, бе най-доброто средство в света за едно прилично интервю. От време на време някакъв душевен глас го питаше как той самият ги вижда нещата отвътре, но Дийс и не искаше да вижда нещата отвътре. Искаше само да прави репортажи и да прави снимки. По-добър беше в писането, винаги беше и щеше да бъде и той го знаеше, но все пак обичаше и фотографиите. Обичаше да ги докосва. Да вижда как те увековечаваха хората с истинските им лица, извадени на показ пред целия свят, или с толкова очевидни маски, че просто не можеха да бъдат отречени. Харесваше му как в най-добрите снимки хората винаги изглеждаха

учудени и ужасени. Как само изглеждаха, пипнати на местопрестъплението.

Ако някой го притиснеше до стената, той щеше да каже, че фотографиите му дават пълна представа за нещата отвътре в степената, в която се нуждае, и че обектът му изобщо е без значение. Това, което сега имаше значение, бе Нощния авиатор, неговият прилеподобен приятел, и как той се бе появил с валсова стъпка в живота на Рей и Елън Сарч преди седмица-две.

Авиаторът бе слязъл от самолета си и влязъл в офиса, в който с големи червени букви висеше предупреждение на Федералната асоциация по въздухоплаване, алармиращо за евентуалната поява на опасен тип, пилотиращ „Чесна Скаймастър“ 337, с номер на опашката на самолета 101BL и който е вероятният убиец на двама души. Този тип, се посочваше в съобщението, би могъл да се представи като Дуайт Ренфийлд. „Скаймастър“ се бе приземил, Дуайт Ренфийлд се бе подписал и най-вероятно бе прекарал следващия ден в търбуха на самолета си. А защо двамата Сарч, които винаги бяха нащрек, не бяха реагирали?

Двамата Сарч не бяха казали нищо, двамата Сарч не бяха направили нищо.

Само че последното не бе съвсем истина. Дийс откри, че Рей Сарч определено бе направил нещо странно, той бе поканил Нощния авиатор да гледа стар епизод на „Пистолетен дим“ и да пийнат бира заедно с жена му. Бяха се отнесли към него като към стар приятел. И след това, на следващия ден, Елън Сарч бе взела час във фризьорския салон, което бе изненадващо за Селида Маккамон, посещенията на Елън бяха обикновено редовни и точни като часовник и това посещение бе поне две седмици по-рано, отколкото Селида би я очаквала. Инструкциите ѝ бяха необичайно ясни, тя искаше не само обикновеното подстригване, но и къдрене и... леко боядисване.

— Тя със сигурност искаше да изглежда по-млада — бе казала Селида Маккамон на Дийс и след това избърса сълза от бузата си с опакото на ръката.

Но поведението на Елън Сарч бе направо банално в сравнение с това, което съпругът ѝ бе направил. Той се бе обадил във Федералната агенция по въздухоплаване във „Вашингтон нешънъл“ и ги бе предупредил да пуснат общо съобщение, с което изваждат летището в

Дъфри от списъка на действащите летища поне за известно време. Другояче казано, той бе пуснал кепенците и бе затворил магазина.

По пътя към дома той се бе отбил да зареди с бензин в бензиостанцията на „Тексако“ в Дъфри и бе казал на Норм Уилсън, собственика, че му се струва, че се разболява от грип. Норм бе казал на Дийс, че тогава си е помислил, че Рей сигурно му е казал истината — изглеждал преbledнял и отпаднал, внезапно по-стар за годините си.

В онази нощ двамата бдителни пожарникари изгарят до смърт. Рей Сарч бе открит в малката диспечерска стаичка обезглавен, главата му бе откъсната и захвърлена в далечния ъгъл, където бе застанала на разръфаното пънче на шията и гледаше към отворената врата с обезумели изцъклени очи, сякаш имаше какво да види пред себе си.

Жена му бе открита в стаята на караваната на семейство Сарч. Бе в леглото. Бе облечена с пенъоар, толкова нов, сякаш не бе го обличала никога преди тази нощ. Тя бе вече старица, бе казал заместник-шерифът (срещу двадесет и пет долара, той бе по-скъп източник от Езра Удивителния механик-Джинената глава, но си струваше), но трябваше само да я погледнеш, за да се увериш, че пред тебе лежи жена, която се е приготвила за любовна нощ. Дийс така бе харесал носовия му изговор, че си го бе записал в бележника. Във врата ѝ имаше две огромни, сякаш пробити със шило дупки, едната в сънната артерия, другата във вратната вена. Лицето ѝ бе спокойно, очите затворени, ръцете върху гърдите. Въпреки че тя бе загубила кръвта си почти до последната капка, имаше няколко петна върху възглавниците под нея и още няколко върху книгата, която лежеше отворена върху корема ѝ: „Вампирът Лестат“ от Ан Райс.

А Нощния авиатор?

Малко преди полунощ на 31 юли, или точно след полунощ, в сутринта на първи август, той просто бе отлетял. Като хала.

Или като прилеп.

8

Дийс кацна в Уилмингтън седем минути преди официалния залез. Докато намаляваше скоростта и продължаваше да плюе кръвта, която се стичаше в устата му от раната под окото, видя как една светкавица падна с такъв ослепителен синьобял огън, че за малко да го заслепи. След светкавицата последва най-оглушителният гръм, който бе някога чувал. Впечатлението за звука бе потвърдено, когато още един прозорец в пътническото отделение, пукнат от едва избегнатия сблъсък с „Пиемонт“ 727, сега се пръсна навътре като облак евтини диаманти.

В ослепително ярката светлина той видя как тумбестото здание от лявата страна на писта 34 бе пронизано от мълнията. То експлодира, като избълва огън в колона чак до небесата, макар и заслепяващ, пожарът бе лишен от мощта на мълнията, която го бе запалила.

Все едно някой бе запалил шашка динамит с миниатюрна ядрена бойна глава, помисли си объркано той и след това: генераторът. Това бе генераторът.

Светлините — цялото осветление, белите светлини, които маркираха страните на пистата и яркочервените крушки, които отбелязваха края ѝ, — внезапно изгаснаха, сякаш бяха свещи, духнати от мощен порив на вятъра. И ето че Дийс се носеше със скорост над сто и двадесет километра в час от тъмнината към още по-непрогледна тъмнина.

Вълната от експлозията, която бе унищожила основния генератор на летището, удари самолета му като юмрук, даже още по-силно, удари го като с чук и го съкруши с нокаутиращ удар. Самолетът му сякаш все още не бе осъзнал, че бе станал отново сухопътно създание, отскочи уплашено надясно, изправи се и се сгромоляса, като дясното му колело премина през нещо — всъщност през много неща, които Дийс смътно осъзна, че са лампите на пистата.

Наляво, крещеше някакъв вътрешен глас. Дай наляво, задник такъв.

За малко да го направи, преди хладнокръвният му разум да надделее. Ако завърти кормилото наляво с тази скорост, най-вероятно щеше да направи лупинг и да се сгромоляса на земята. Имаше вероятност и да не експлодира, като отчитаме колко малко гориво бе останало в резервоарите, но бе възможно. Или пък самолетът му можеше просто да се разцепи на две, като остави Ричард Дийс от кръста надолу да се гърчи в седалката, докато Ричард Дийс от кръста нагоре ще се понесе в противоположна посока, ръсейки черва като празнични гирлянди, изсипващ бъбреците си върху цимента като две огромни курешки.

Изкарай го извън пистата — изкрещя той. — Изкарай го от пистата, копеле такова, за бога изкарай го от пистата.

В този миг още нещо — допълнителните резервоари на генератора — предположи той, когато имаше време за предположения, — експлодира, като запрати самолета му още по-надясно, но това бе добре дошло, то го освободи от смъртоносните осветителни лампи и изведнъж самолетът му се понесе отново относително плавно, като лявото му колело бе на ръба на писта 34, а дясното колело бе на прозрачната ивица между светлините и канавката, която той бе забелязал от дясната страна на пистата. Самолетът му продължаваше да се тресе, но не толкова лошо, когато той разбра, че е със спукана гума, тъй като дясното му колело бе разкъсано от осветителните лампи, които бе премазало.

Той намаляваше скоростта си и това бе най-важното, самолетът му най-накрая започна да разбира, че се е превърнал в нещо различно от птица, в нещо, което отново принадлежи към земята. Дийс бе започнал да се отпуска, когато видя огромния „Лиърджет“, този, който летците наричат Дебелия Алберт, да изниква пред него, паркиран в пристъп на безумие напреки пистата, където пилотът му го спрял по пътя към писта 5.

Дийс натисна спирачките, видя осветените прозорци, видя как от тях към него надничаха лица с изражението на идиоти в лудница, които наблюдават магически трик, и след това, без да мисли, той натисна кормилото пълно надясно, като измъкна своя „Бийч“ от пистата и се озова в канавката, като премина покрай огромния самолет само на сантиметър и половина. Чу някакви далечни слаби писъци, но вече не забелязваше нищо, освен това, което експлодираше пред него,

като навързани на канап увеселителни бомбички, докато самолетът му отново се опита да се превърне във въздухоплавателен съд, макар и безпомощен да го направи със спуснати клапи и паднали обороти на мотора, въпреки това се опита, последва скок напред като конвулсия в угасващата светлина на вторичната експлозия и след това той поднесе по пистата за паркиране на самолети и видя терминала с осветени от аварийните светлини ъгли, които бяха свързани с акумулаторни батерии и паркираните самолети — единият от тях почти със сигурност бе Скаймастерът на Нощния авиатор — като тъмни силуети от разтегателна хартия срещу ослепителния оранжев залез, сега подчертан от раздиращите небето мълнии.

Прекатурвам се! — изкрещя той наум и самолетът му наистина се опита да се претърколи, лявото му крило се удари в пистата до терминала и върхът на крилото се отчупи, като предизвика фонтан от искри, след което колесникът се вряза в хресталака, където топлината от триенето предизвика пожар във влажните плевели.

След всичко това самолетът му остана неподвижен и единственият звук, който издаваше, бе пукотът на статичното електричество от радиото, звукът на разбитите бутилки, чието съдържание се изливаше върху килима на пътническото отделение, и учестеното биене на сърцето на самия Дийс. Той освободи предпазния си колан и се отправи към херметическия люк, без да е напълно уверен, че е останал жив.

Всичко, което се случи по-късно, той запомни с изумителна яснота, но от момента, в който неговият самолет „Бийч“ спря на пистата пред терминала срещу задния край на пътническия самолет „Лиърджет“, наклонен на една страна, до момента, когато чу първите писъци от терминала, всичко, което запомни със сигурност, бе как се обърна, за да вземе фотоапарата си. Не можеше да напусне самолета без камерата си, никонът бе най-скъпият му приятел, по-близък от съпруга. Бе го купил в някакъв магазин в Толедо, когато бе на седемнадесет години и продължаваше да си служи с него и досега. Прибавяше обективи, но основната кутия бе останала същата и до ден днешен, единствените промени бяха одраскванията и вдлъбнатините, които са естествени в процеса на работата. Никонът бе в еластичния джоб под седалката му. Той го извади, погледна го, за да се увери, че е

непокътнат, и като видя, че не е пострадал, се успокои. Окачи го на врата си и се наведе над люка.

Натисна лоста, скочи надолу, олюля се и за малко да падне, но успя да хване апарата си, преди да го удари в цимента на пистата. Последва ново изръмжаване на гръмотевица, но този път това наистина бе само ръмжене, далечно и незастрашително. Вятърът го докосна като галеца ръка... но под колана той почувства как замръзва. Дийс направи гримаса. Естествено, нямаше да опише в репортажа си как подмокри гащите, когато неговият „Бийч“ и реактивният самолет „Пиомонт“ едва избягнаха сблъсъка.

От терминала се разнесе немощен, но пронизващ писък — писък на смесена агония и ужас. Сякаш някой бе зашлевил Дийс през лицето. Той веднага дойде на себе си. Отново се съсредоточи върху основната си цел. Погледна часовника си. Не работеше. Или от сътресението се бе счупил, или просто си бе спрял. Часовникът му бе от онези приятни антики, които трябва да навиваш, а той бе забравил кога го бе навил за последен път.

Настъпил ли бе вече залезът? Навън бе тъмно като в рог, но покрай всички тези гръмотевици, които падаха около летището, бе трудно да се каже какво става. Беше ли онова нещо?

Последва още един писък — не, не бе писък, а зловец пронизителен вик — и звукът от счупено стъкло.

Дийс реши, че залезът повече няма значение.

Той се затича, като по пътя мимоходом забеляза, че допълнителните резервоари на генератора все още горяха и във въздуха се носи миризмата на бензин. Опита се да увеличи скоростта си, но имаше чувство, че бяга в цимент. Чакалната се приближаваше, но не особено бързо. Не достатъчно бързо.

Моля, не! МОЛЯ, НЕДЕЙТЕ! МОЛЯ, НЕДЕЙТЕ! О, МОЛЯ, НЕДЕЙТЕ!

Този писък, който се движеше по спирала нагоре и надолу, бе внезапно прекъснат от ужасен, нечовешки вой. И все пак в него имаше нещо човешко и това бе може би най-ужасното. В оскъдната светлина на аварийните лампи, закачени по ъглите на терминала, Дийс видя как нещо се разбива в стената на терминала, която гледаше към паркинга — тази стена бе почти изцяло от стъкло и... излетя навън. Приземи се

на рампата с приглушен тъп звук, претърколи се и тогава Дийс разбра, че това е човек.

Бурята отминаваше някъде надалеч, но от време на време за щастие небето се осветяваше от светкавици и когато Дийс изтича задъхан на паркинга, най-накрая видя самолета на Нощния авиатор, с номера 101BL, смело написан на опашката. Буквите и цифрите изглеждаха черни в това осветление, но той знаеше, че са червени, но това нямаше значение. Камерата му бе заредена с високочувствителен и бърз черно-бял филм и въоръжена с автоматична светкавица, която щеше да светне само ако светлината е прекалено ниска за скоростта на филма.

Багажното отделение на скаймастъра зееше като устата на мъртвец. Под него имаше голяма купчина пръст, в която разни неща пълзяха и се движеха. Дийс видя купчината, засне я два пъти и спря. Сега сърцето му бе пълно не само със страх, но и с диво преливащо щастие. Всичко бе съвпаднало!

Да, помисли си той, но не смей да го наречеш късмет — никога не смей да го наречеш късмет. Не го наричай даже предчувствие.

Точно така. Не бе късметът, който го бе затворил в онази скапана мотелска стаичка с дрънчаща климатична инсталация; не бе подозрение или предчувствие това, което го бе залепило часове наред за телефона да се обажда по най-затънтените летища и да дава номера от опашката на самолета на Нощния авиатор отново и отново. Това бе чист репортерски инстинкт и ето че тук и сега той бе започнал да му се отплаща. Само че това не бе обикновено възнаграждение за усилията, това бе джакпот, Елдорадо, баснословният голям удар.

Той спря пред зейналото багажно отделение на самолета и се опита да вдигне камерата. За малко да се задуши в ремъка ѝ. Изруга. Разви ремъка. Насочи апарата.

От чакалнята последва още един писък — женски или детски. Дийс едва го долови. Мисълта, че сигурно в този миг се извършва убийство, бе последвана от мисълта, че убийството ще даде допълнителен привкус на историята, и след това изчезнаха и двете мисли, докато той направи три бързи снимки, като се увери, че хвана в кадър зеещото багажно отделение и номера на опашката. Самозареждащият се апарат леко изсъска.

Дийс се затича към чакалнята. Прозвуча още звън на разбито стъкло. Последва още един тъп звук и още едно тяло бе изхвърлено върху цимента като парцалена кукла, която бе натъпкала с някаква тъмна гъста сиропена течност. Дийс видя й едно размазано, забавено движение, нещо, което се ветрееше на талази, което би могло да бъде пелерина, но все още бе прекалено далеч, за да каже със сигурност. Той се обърна. Направи още две снимки на самолета, този път нямаше шега, снимките трябваше да се получат: Зеещото багажно отделение и купчината пръст щяха да излязат контрастни, чисти и неопровержими, след като се промият.

След това се обърна и затича към чакалнята. Изобщо не му хрумна фактът, че бе въоръжен единствено със своя стар „Никон“.

Той спря на около десетина метра. Имаше три трупа, двама възрастни, по един от всеки пол, и още един, който би могъл да бъде или на дребна жена, или на тринадесет-четиринадесетгодишно момиче. Трудно бе да са каже, тъй като главата й липсваше.

Дийс насочи апарата си и засне три бързи кадъра, като светкавицата му оставяше своята собствена бяла мълния, автоматичното зареждащо се устройство издаваше тихия си доволен, мъркащ звук.

Той не бе престанал да брои колко пози е използвал. Филмът имаше тридесет и шест кадъра. Бе заснел единадесет. Оставаха му двадесет и пет. Имаше още един филм, натъпкан в дълбоките джобове на панталона си, и това бе страхотно... само ако има шанс да го зареди. Никога не можеш да разчиташ на това, с такива фотографии трябва да сграбчваш мига, докато можеш. Това определено бе банкет в заведение за бързо хранене.

Дийс стигна до чакалнята и рязко разтвори вратата.

9

Той мислеше, че е виждал всичко, каквото може да се случи в живота, но се оказа, че никога не бе виждал нещо подобно. Никога.

Колко души? — прозвуча в съзнанието му. — Колко души си уморил? Шест? Осем? Може би цяла дузина?

Не можеше да каже. Нощния авиатор бе превърнал малката чакалня в скотобойна. Навсякъде бяха разпръснати тела и парчета от трупове. Дийс видя крак, обут в черна гуменка, засне го, разкъсан торс, засне и него. Имаше някакъв мъж в омаслен комбинезон на механик, който бе все още жив и за един сякаш неземан момент той си помисли, че това бе Езра Удивителния механик-Джинената глава от летището в Къмбърланд, но този тип бе не просто плешив, той бе изцяло с гола глава. Лицето му бе разцепено широко от челото до брадата. Носът му бе разполовен и напомни на Дийс по някаква безумна аналогия за препечен кренвирш, разцепен на две и готов за хлебчето.

И изведнъж, просто така, нещо вътре в него се разбунтува и изпищя *Не мога повече!* с такъв настойчив глас, че просто не можеше да не го забележи, да не говорим да му устои.

Повече не мога, спри, свършен съм!

Той видя една стрелка, нарисувана на стената, а под нея бе написано: ОТГУК ЗА СТАИТЕ ЗА ПОЧИВКА НА ПЕРСОНАЛА. Дийс се затича в посоката, накъдето сочеше стрелката, фотоапаратът подскачаше и потракваше.

Мъжката тоалетна бе първата, на която се натъкна, но Дийс нямаше да обърне внимание на това даже ако тоалетната бе за извънземни. Той ридаеше със силни, дрезгави и груби хрипове. Не можеше да повярва, че именно той издава тези звуци. Бяха преминали години, откакто бе плакал за последен път. За последен път бе плакал като малък.

Той разтвори вратата с удар, залюля се като скиор, загубил за миг контрол върху ските, и се вкопчи в ръба на втория умивалник. Той се наведе над него и всичко излезе в богат и вонящ потоп, нещо се плисна

обратно върху лицето му, нещо се залепи в кафеникави петна върху огледалото. Удари го миризмата на печеното пиле, което бе хапнал, надвесен над телефона в мотелската стая — това бе точно преди да открие златната жила и да се затича през глава за самолета, и отново повърна, като издаде силен скърцащ звук като пренатоварен механизъм, в който се ронят зъбците на отделните колелца.

Господи — помисли си Дийс — Боже мой, това не е човек, не може да бъде човек...

Тогава той чу един специфичен звук.

Това бе звук, какъвто бе чувал поне хиляда пъти преди, това бе банален звук в живота на всеки американец, но сега го изпълни с уплаха и нарастващ ужас въпреки целия му опит или вяра. Това бе звукът от мъж, плаещ в писоар.

Но въпреки, че видя и трите писоара в изплесканото огледало пред нито един от тях нямаше човек.

Дийс помисли: Вампирите не хвърлят отражения!

Тогава видя как червеникава течност се удря в порцелана на централния писоар, видя как се стича по него и се завихря в геометрично разположените дупки на дъното.

Във въздуха не се виждаше никаква струя, той видя урината чак когато тя се разля по белия порцелан.

Тогава тя ставаше видима. Той замръзна на мястото си. Стоеше, стиснал ръба на умивалника, а устата, гърлото му, синусите и носът му бяха пълни с вкуса и миризмата на печено пиле и наблюдаваше невероятното, но прозаично нещо, което ставаше точно пред него.

В този миг, помисли си разсеяно той, наблюдавам плаещ вампир. Това сякаш продължи цяла вечност — кървавата урина бе удряше в порцелана, ставаше видима и се стичаше надолу по канала. Дийс стоеше с ръце, вкопчени в страните на умивалника, в който бе повърнал, и се чувстваше като застинало колелце в някаква голяма разбита машина.

Почти сигурно ще ми види сметката. — помисли си той.

В огледалото видя как хромираната дръжка се спуска надолу сама. Чу шума на стичаща се вода.

Дийс чу някакво шумолене и бе сигурен, че това е пелерината, както бе сигурен, че ако се обърне, ще може да задраска „почти“ от

последната си мисъл. Той остана там, където беше, с ръце впити в ръба на умивалника.

Нисък, неостаряващ глас се обади точно зад него. Собственикът на гласа бе толкова близко, че Дийс почувства студения му дъх върху врата си.

— Ти ме следваш от известно време — каза неостаряващият глас.

Дийс изстена.

— Да — каза неостаряващият глас, сякаш Дийс бе изразил несъгласие с него. — Аз те познавам, разбираш ли. Зная всичко за тебе. Сега ме слушай внимателно, любознателен приятелю, тъй като ще го кажа само веднъж: не ме следвай повече.

Дийс отново изстена, сякаш бе бито куче, и отново подмокри гащите си.

— Отвори фотоапарата — каза неостаряващият глас.

Филмът ми! — изплака част от душата на Дийс. — *Филмът ми! Всичко, което имам! Всичко, което имам! Снимките ми!*

Още едно сухо, прилеподобно изшумоляване на пелерината. Въпреки че Дийс не можеше нищо да види, той почувства, че Нощния авиатор се бе приближил още по-плътено до него.

— Сега.

Филмът му не бе всичко, което имаше.

Оставаше животът.

Такъв, какъвто си беше.

Той видя как се обърна и видя това, което огледалото не би могло и не може да му покаже, осъзна, че пред него е Нощния авиатор, прилеподобният му обект, гротескно създание, изпръскано с кръв и парчета плът и кичури откъсната коса, представи си как снима кадър след кадър, докато самозареждащата се камера щрака и щрака... но няма да има абсолютно нищо.

Абсолютно нищо.

Защото тях не можеш и да ги снимаш.

— Ти си истински — изграчи той, без да се помръдне, ръцете му бяха сякаш запоеени за ръба на умивалника.

— Както и ти — отговори неостаряващият глас и сега Дийс долови миризмата на древни крипти и запечатани гробници в дъха му.

— Поне засега. Това е последният ти шанс, любознателен мой бъдещ биографе. Отвори фотоапарата си... или аз ще го направя.

С изтръпнали ръце Дийс отвори никона.

Покрай замръзналото му лице премина полъх на вятъра, който режеше кожата на лицето му като с бръснач. За миг той видя дълга бяла ръка, опръскана с кръв, видя оръфани нокти, пълни с мръсотия. След това филмът излезе плавно от камерата му. Последва още едно сухо прошумоляване. Още един път се разнесе миризмата на вонещия вампирски дъх. За миг той си помисли, че Нощния авиатор все пак ще го убие. След това видя в огледалото как вратата на мъжката тоалетна се отваря сама.

Аз не му трябвам — каза си Дийс. — Сигурно си е похапнал добре тази вечер.

При тази мисъл той веднага повърна отново, този път право срещу отражението на втораченото си лице.

Вратата се затвори от пневматичния механизъм.

Дийс остана на мястото си през следващите няколко минути, остана там, докато приближаващите сирени се приближиха до самата чакалня, остана там и чу кашлицата и воя на самолетен мотор. Нямаше съмнение, че това бе моторът на „Чесна Скаймастър“ 337. След това излезе с размякнати като восък крака от тоалетната, стигна до далечната стена на отсрещния коридор и се върна обратно в чакалнята. Подхлъзна се в локва кръв и за малко да падне.

— Спри на мястото си, господине — изкрещя някакво ченге зад него. — Спри на мястото си. Едно движение и си мъртъв.

— Аз съм от пресата, скапаняк — каза Дийс, като вдигна камерата си в едната ръка и картата си за самоличност в другата. Отиде до един от разбитите прозорци с осветения филм, който се бе замотал в краката му като дълъг кафяв гирлянд, и остана там, наблюдавайки как самолетът чесна се засилва по писта 5. За миг самолетът премина като черна сянка през поривистия пламък на пожара, сянка, която приличаше много на прилеп и след това се възнесе нагоре, изчезна, а ченгето продължаваше да го блъска към стената толкова силно, че от носа му потече кръв, но на него не му пукаше, не му пукаше за нищо, и когато риданията отново си пробиха път и излетяха от гърдите му, затворил очи, Дийс продължаваше да вижда как кървавата урина на Нощния авиатор се стича по порцелана,

става видима и се завихря надолу по канала. Беше сигурен, че никога няма да забрави тази гледка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.